Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého senátu)

8. června 2016*

„Ochranná známka Evropské unie — Přihláška obrazové ochranné známky Evropské unie znázorňující symbol míru — Žádost o navrácení do původního stavu — Nedodržení lhůty k podání žaloby u Tribunálu“

Ve věci T-583/15,

Monster Energy Company, se sídlem v Coroně, Kalifornie (Spojené státy), zastoupená P. Brownlowem, solicitor,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému D. Gájou, jako zmocněncem,

žalovanému,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí druhého odvolacího senátu EUIPO ze dne 17. července 2015 (věc R 2788/2014-2), týkajícímu se přihlášky obrazového označení znázorňujícího symbol míru jako ochranné známky Evropské unie,

TRIBUNÁL (druhý senát),

ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Gervasoni a L. Madise (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 5. října 2015,

s přihlédnutím k vyjádření k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 6. listopadu 2015,

s ohledem na to, že hlavní účastníci řízení ve lhůtě tří týdnů od okamžiku doručení sdělení o ukončení písemné části řízení nepodali žádost o konání jednání, a poté, co za těchto okolností na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu Tribunálu stanovil, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 21. listopadu 2012 žalobkyně, společnost Monster Energy Company, podala u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) na základě nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1) přihlášku následujícího obrazového označení:

2 Výrobky, pro které byl zápis požadován, náležejí do tříd 5, 30 a 32 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků.

3 Průzkumový referent na základě rozhodnutí ze dne 8. května 2013 zápis přihlášené ochranné známky zamítl na základě čl. 7 odst. 1 písm. b) a čl. 7 odst. 2 nařízení č. 207/2009, vykládaného ve spojení s pravidlem 11 nařízení Komise (ES) č. 2868/95 ze dne 13. prosince 1995, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 40/94 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1995, L 303, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 189), v platném znění.

4 Dne 8. července 2013 podala žalobkyně u EUIPO na základě článků 58 až 64 nařízení č. 207/2009 proti rozhodnutí průzkumového referenta odvolání.

5 Rozhodnutím ze dne 11. prosince 2013 (dále jen „první rozhodnutí“) první odvolací senát EUIPO odvolání zamítl.

6 Žalobkyně faxem ze dne 23. června 2014 informovala EUIPO o tom, že v návaznosti na ověření stavu, v jakém se věc nachází, zjistila, že první odvolací senát EUIPO přijal první rozhodnutí. Uvedla však, že jí toto rozhodnutí nebylo oznámeno. Požádala tudíž o to, aby začala běžet nová lhůta k podání žaloby za účelem případného podání žaloby proti prvnímu rozhodnutí k Tribunálu.

7 Vzhledem k tomu, že na fax ze dne 23. června 2014 neobdržela odpověď, žalobkyně svou žádost zopakovala elektronickou zprávou ze dne 2. července 2014, přičemž u EUIPO podala stížnost.

8 Oddělení EUIPO „Stížnosti“ útvaru „Kontakt s uživateli“ elektronickou zprávou ze dne 10. července 2014 žalobkyni odpovědělo, že první rozhodnutí jí bylo oznámeno faxem dne 20. prosince 2013, a to v souladu s tím, co vyplývá ze zprávy o přenosu pocházející z přístroje použitého pro zaslání, která obsahuje kromě data, hodiny a čísla příjemce zmínku „OK“. Toto oddělení v podstatě dodalo, že rozhodování o žalobě proti prvnímu rozhodnutí přísluší Tribunálu a že posoudí přípustnost žaloby s ohledem na předložené okolnosti a důkazy.

9 Kancelář odvolacích senátů faxem ze dne 15. července 2014 potvrdila žalobkyni obsah zprávy o přenosu pocházející z faxového přístroje použitého pro oznámení prvního rozhodnutí a uvedla, že EUIPO nemůže poskytnout novou lhůtu k podání žaloby.

10 Mezi žalobkyní a útvary EUIPO v následujících týdnech proběhla ještě výměna jiné korespondence a žalobkyně nakonec učinila dva kroky souběžně.

11 Proti prvnímu rozhodnutí podala zaprvé žalobu u Tribunálu na základě návrhu došlého kanceláři Tribunálu dne 18. srpna 2014, který byl zapsán pod jednacím číslem T-633/14.

12 Zadruhé žalobkyně téhož dne podala u EUIPO žádost o navrácení do původního stavu ve smyslu článku 81 nařízení č. 207/2009.

13 V této žádosti žalobkyně za účelem navrácení svých práv na zpochybnění prvního rozhodnutí u Tribunálu a k tomu, aby její přihláška ochranné známky Evropské unie zůstala zapsána v rejstříku EUIPO po dobu řízení u soudu Evropské unie, uvedla okolnosti a události, které ji vedly k tomu, že se i přes veškerou prokázanou péči o tomto rozhodnutí dozvěděla až dne 17. června 2014. Uvádí, že první rozhodnutí ze dne 20. prosince 2013 jí nebylo oznámeno. EUIPO tedy podle ní musí konstatovat, že dodržení lhůty k podání žaloby u Tribunálu musí být posouzeno s přihlédnutím k tomu, že lhůta začala běžet dne 17. června 2014, jakož i do svého rejstříku opětovně zapsat přihlášku ochranné známky Evropské unie, kterou žalobkyně podala.

14 Kancelář odvolacích senátů v dopise ze dne 29. srpna 2014 uvedla, že žádosti o navrácení do původního stavu nelze vyhovět z důvodu, že se článek 81 nařízení č. 207/2009 týká pouze lhůt použitelných ve vztahu k EUIPO, a nikoli lhůt použitelných ve vztahu k Tribunálu, že zpráva o přenosu pocházející z použitého faxového přístroje potvrzuje oznámení prvního rozhodnutí dne 20. prosince 2013 a o věci může napříště rozhodnout pouze Tribunál, jemuž byla věc předložena.

15 Dne 28. října 2014 podala žalobkyně u EUIPO proti dopisu kanceláře odvolacích senátů ze dne 29. srpna 2014 opravný prostředek. Tento opravný prostředek byl dne 31. prosince 2014 doplněn rozšiřujícím vyjádřením, v němž žalobkyně kromě zrušení dopisu kanceláře požadovala přezkum své žádosti o navrácení do původního stavu.

16 Řízení pokračovalo až do okamžiku, kdy druhý odvolací senát EUIPO přijal dne 17. července 2015 rozhodnutí odmítající opravný prostředek, který u něj žalobkyně podala, jako nepřípustný (dále jen „napadené rozhodnutí“). Toto rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno dne 5. srpna 2015.

17 Odvolací senát v napadeném rozhodnutí připomněl některá ustanovení nařízení č. 207/2009 týkající se opravných prostředků proti rozhodnutím oddělení EUIPO, a sice čl. 58 odst. 1 a čl. 65 odst. 1 a 5 uvedeného nařízení. Odvolací senát rovněž připomněl obsah čl. 81 odst. 1 téhož nařízení, který vymezuje obecný rozsah působnosti řízení týkajícího se navrácení do původního stavu.

18 Odvolací senát následně uvedl, že dopis kanceláře odvolacích senátů ze dne 29. srpna 2014 nepředstavuje rozhodnutí, které vydalo oddělení EUIPO v prvním stupni, proti němuž by bylo možné podat odvolání na základě článku 58 nařízení č. 207/2009, a tudíž je opravný prostředek nepřípustný.

19 Odvolací senát dodal, že čl. 81 odst. 1 nařízení č. 207/2009 není v každém případě v projednávané věci použitelný. Odvolací senát, který v podstatě zdůraznil, že se tento článek týká situací, v nichž lhůta nebyla dodržena „vůči úřadu“, a že žalobkyně požádala o navrácení svých práv v souvislosti s lhůtou vůči Tribunálu k podání žaloby u Tribunálu, to znamená, že v rámci řízení, které neprobíhá u EUIPO, měl za to, že mu nepřísluší o žádosti rozhodovat. Odvolací senát v tomto ohledu odmítl výklad žalobkyně, podle něhož je třeba lhůtu uvedenou v tomto ustanovení chápat jako lhůtu „týkající se“ EUIPO nebo „související s“ EUIPO, jinak řečeno vypočítanou s ohledem na jakýkoli akt EUIPO.

20 Odvolací senát ještě dodal, že žalobu žalobkyně proti prvnímu rozhodnutí projednává Tribunál a že to potvrzuje nedostatek pravomoci odvolacího senátu k rozhodnutí o žádosti o navrácení do původního stavu.

21 Tribunál usnesením ze dne 9. září 2015, Monster Energy v. OHIM (Znázornění symbolu míru) (T-633/14, nezveřejněné, EU:T:2015:658), žalobu proti prvnímu rozhodnutí odmítl jako zjevně nepřípustnou z důvodu její opožděnosti. Toto usnesení bylo předmětem kasačního opravného prostředku u Soudního dvora. Soudní dvůr usnesením ze dne 4. května 2016, Monster Energy v. EUIPO (C-602/15 P), kasační opravný prostředek odmítl.

22 Za těchto okolností podala žalobkyně dne 5. října 2015 projednávanou žalobu.

Návrhová žádání účastníků řízení

23 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— vrátil věc druhému odvolacímu senátu EUIPO, aby rozhodl o žádosti o navrácení do původního stavu z meritorního hlediska;

— uložil EUIPO náhradu nákladů řízení.

24 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

25 Žalobkyně na podporu své žaloby uvádí v podstatě čtyři důvody. Zaprvé podle ní odvolací senát porušil článek 58 nařízení č. 207/2009, když měl za to, že dopis kanceláře odvolacích senátů ze dne 29. srpna 2014 nemůže být předmětem odvolání na základě tohoto ustanovení. Zadruhé podle ní odvolací senát porušil čl. 65 odst. 5 tohoto nařízení, když potvrdil, že k doručení prvního rozhodnutí, které je třeba zohlednit pro výpočet lhůty k podání žaloby u Tribunálu, došlo dne 20. prosince 2013. Zatřetí podle ní odvolací senát porušil rovněž článek 81 uvedeného nařízení, když měl za to, že se tento článek nevztahuje na situaci, kdy se požaduje, aby lhůta k podání žaloby u Tribunálu začala běžet znovu, a tudíž neuznal, že mu přísluší použít jej v projednávané věci. Konečně začtvrté podle ní odvolací senát nerozhodl a porušil článek 75 téhož nařízení, když se nevyjádřil, a tedy neodůvodnil napadené rozhodnutí v tomto ohledu, ke druhé žádosti, připomenuté v bodě 13 výše, která byla uvedena v její žádosti o navrácení do původního stavu a zopakována v jejím rozšiřujícím vyjádření zaslaném odvolacímu senátu, a sice k žádosti týkající se opětovného zápisu její přihlášky ochranné známky Evropské unie do rejstříku EUIPO po dobu přezkumu její žaloby unijním soudem.

26 Nejprve je třeba přezkoumat poslední žalobní důvod, vycházející z toho, že nebylo rozhodnuto a v napadeném rozhodnutí chybí odůvodnění.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z toho, že nebylo rozhodnuto a z nedostatku odůvodnění

27 Žalobkyně podala u EUIPO žádost o navrácení do původního stavu týkající se lhůty k podání žaloby u Tribunálu, když uvedla, že vzhledem k tomu, že lhůta pro ni nezačala běžet znovu od 17. června 2014, ztratila nejen právo podat žalobu u unijního soudu, ale rovněž právo na zachování své přihlášky ochranné známky Evropské unie. V rámci bodů návrhových žádání, které obsahuje uvedená žádost, výslovně požádala o to, aby bylo rozhodnuto, že lhůta k podání žaloby u Tribunálu začíná běžet znovu od 17. června 2014, a že je její přihláška ochranné známky Evropské unie po dobu přezkumu její žaloby unijním soudem opětovně zapsána do rejstříku EUIPO. V rozšiřujícím vyjádření u odvolacího senátu tyto úvahy a body návrhových žádání zopakovala.

28 Žalobkyně ve své žalobě u Tribunálu zdůrazňuje, že se odvolací senát v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k její žádosti, související s druhým právem uvedeným v bodě 27 výše, týkajícím se opětovného zápisu její přihlášky ochranné známky Evropské unie do rejstříku EUIPO po dobu přezkumu její žaloby unijním soudem. Napadené rozhodnutí podle ní *a fortiori* neobsahuje žádné odůvodnění v tomto ohledu, což představuje porušení podstatné procesní náležitosti, které brání žalobkyni v tom, aby v této souvislosti účelně bránila svá práva. Žalobkyně žádá Tribunál, aby se vyjádřil k uvedené žádosti, přičemž dodává, že uvedený nedostatek odůvodnění poškozuje rovněž schopnost Tribunálu přezkoumat legalitu napadeného rozhodnutí.

29 Skutečnost, že se nerozhodne o některém bodu žádosti, může vést ke zrušení rozhodnutí odvolacího senátu, a to přinejmenším částečnému [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. července 2002, SAT.1 v. OHIM (SAT.2), T-323/00, EU:T:2002:172, bod 19].

30 Jak bylo připomenuto v bodě 27 výše, v projednávané věci žalobkyně podala u EUIPO žádost směřující k tomu, aby po dobu přezkumu její žaloby unijním soudem byla do rejstříku EUIPO opětovně zapsána její přihláška ochranné známky Evropské unie, a to v rámci žádosti o navrácení do původního stavu týkající se lhůty k podání žaloby u Tribunálu, a tuto žádost o opětovný zápis tedy spojila se svou žádostí týkající se této lhůty.

31 Vzhledem k tomu, že odvolací senát potvrdil stanovisko kanceláře odvolacích senátů, podle něhož se řízení týkající se navrácení do původního stavu nemůže týkat lhůty k podání žaloby u Tribunálu, i sama žádost o opětovný zápis přihlášky ochranné známky Evropské unie do rejstříku EUIPO, související se žádostí směřující k tomu, aby lhůta k podání žaloby u Tribunálu začala běžet znovu od 17. června 2014, byla nezbytně zamítnuta. Odvolací senát tedy neopomněl rozhodnout s ohledem na rámec žádosti o navrácení do původního stavu, v němž mu byla předložena tato žádost o opětovný zápis.

32 Toto zjištění není v rozporu se skutečností uvedenou ve vyjádření EUIPO k žalobě, že přihláška ochranné známky Evropské unie podaná žalobkyní má v současné době v rejstříku statut „projednávaná žaloba“, a nikoli statut „zamítnutá přihláška“. EUIPO totiž konstatoval nezávisle na rámci žádosti o navrácení do původního stavu, že je zamítnutí zápisu dotčené ochranné známky předmětem žaloby u unijního soudu a jako důsledek z toho vyvodil, že přihláška k zápisu musí v rejstříku figurovat se statutem „projednávaná žaloba“.

33 Pokud jde o tvrzené nedostatečné odůvodnění, je třeba připomenout, že v souladu s článkem 75 nařízení č. 207/2009 musejí být rozhodnutí EUIPO odůvodněna. Tato povinnost uvést odůvodnění, vyplývající rovněž z článku 296 SFEU, byla předmětem ustálené judikatury, podle níž musí z odůvodnění jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby zúčastněné osoby mohly účinně vykonávat své právo požadovat soudní přezkum napadeného rozhodnutí a unijní soud

mohl vykonávat svůj přezkum legality rozhodnutí. Není však požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové nebo právní okolnosti. Otázka, zda odůvodnění rozhodnutí splňuje tyto požadavky, musí být totiž posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast [rozsudky ze dne 29. února 1996, Komise v. Rada, C-122/94, EU:C:1996:68, bod 29, a ze dne 28. ledna 2016, Gugler France v. OHIM – Gugler (GUGLER), T-674/13, nezveřejněný, EU:T:2016:44, bod 52]. Rovněž požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu a povaze dovolávaných důvodů, což znamená, že vždy nevyžaduje výslovné zaujetí stanoviska ke všem skutečnostem, které zúčastněné osoby uvedly nebo uplatňují [rozsudek ze dne 30. března 2000, VBA v. Florimex a další, C-265/97 P, EU:C:2000:170, bod 93; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 30. listopadu 2000, Industrie des poudres sphériques v. Komise, T-5/97, EU:T:2000:278, bod 199, a ze dne 9. prosince 2010, Tresplain Investments v. OHIM – Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, EU:T:2010:505, bod 46].

34 *Pokud jde o tvrzené nedostatečné odůvodnění, je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, jež je v souladu s požadavky připomenutými v bodě 33 výše, které umožnilo pochopit úvahy odvolacího senátu a provést jejich shrnutí, které je uvedeno v bodech 17 až 20 výše. Odvolací senát sice odděleně neodůvodnil zamítnutí žádosti, která je uvedena v žádosti o navrácení do původního stavu a byla zopakována v rozšiřujícím vyjádření žalobkyně týkajícím se opětovného zápisu přihlášky ochranné známky Evropské unie do rejstříku EUIPO, učinil tak však proto, že žádost o navrácení do původního stavu a opravný prostředek, který mu byl předložen, zamítl v plném rozsahu, jelikož byly podány u nepříslušných orgánů, což nevyžadovalo zopakování týchž vysvětlení pro každou z žádostí, které z nich vyplývaly.*

35 Žalobní důvod vycházející z chybějícího rozhodnutí a z nedostatku odůvodnění tedy musí být zamítnut. Následně je třeba přezkoumat třetí žalobní důvod směřující ke zrušení.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článku 81 nařízení č. 207/2009

36 Podle žalobkyně odvolací senát porušil článek 81 nařízení č. 207/2009, upravující řízení týkající se navrácení do původního stavu, když měl za to, že se nevztahuje na situaci, kdy se požaduje, aby lhůta k podání žaloby u Tribunálu začala běžet znovu, a dospěl k závěru, že mu nepřísluší toto ustanovení použít v projednávané věci.

37 Článek 81 odst. 1 nařízení č. 207/2009 stanoví:

„Přihlašovateli nebo majiteli [ochranné známky EU] nebo i každému jinému účastníku řízení před úřadem, který při prokazatelném zachování péče vyžadované okolnostmi nebyl schopen dodržet vůči úřadu lhůtu, budou na žádost jeho práva navrácena, pokud zmeškání lhůty mělo za následek přímo na základě ustanovení tohoto nařízení ztrátu práva nebo opravného prostředku.“

38 Žalobkyně uvádí, že normotvůrce, který použil výraz „vůči úřadu lhůtu“, zamýšlel lhůty „týkající se“ EUIPO nebo „vztahující se na“ EUIPO. Podle ní tak musí být možné, aby ztráta možnosti podat u Tribunálu žalobu proti rozhodnutí odvolacího senátu z důvodu nedodržení lhůty k podání žaloby byla předmětem řízení týkajícího se navrácení do původního stavu, neboť EUIPO se taková lhůta týká jakožto autora rozhodnutí, které může být napadeno, a jakožto potenciálního účastníka řízení u Tribunálu.

39 Žalobkyně má totiž za to, že výrazy „vůči“, „týkající se“ a „vztahující se na“ mají stejný význam. Zdůrazňuje, že začátek běhu dotčené lhůty, stanovený v nařízení č. 207/2009, je určen rozhodnutím EUIPO. Zdůrazňuje rovněž, když odkazuje na čl. 64 odst. 3 tohoto nařízení, že uplynutí této lhůty bez podání žaloby u Tribunálu způsobuje, že uvedené rozhodnutí nabude účinnosti. Dále ještě poznamenává, že čl. 81 odst. 5 téhož nařízení, v němž jsou uvedena omezení rozsahu působnosti

řízení týkajícího se navrácení do původního stavu, nezmiňuje článek 65 uvedeného nařízení, který upravuje žaloby k unijnímu soudu a vymezuje zejména lhůtu k podání žaloby. Podle ní se tedy lhůta k podání žaloby u Tribunálu týká EUIPO z různých důvodů a nedodržení této lhůty může být předmětem žádosti o navrácení do původního stavu.

40 Je však třeba připomenout, že dvanáctý bod odůvodnění nařízení č. 207/2009 uvádí:

„[...] Je [...] pro zachování stávající organizační struktury a vyváženosti pravomocí nezbytné právně zakotvit Úřad pro harmonizaci [na] vnitřním trhu (ochranné známky a vzory), který je v technických věcech nezávislý a má právní, správní a finanční autonomii. Je proto nezbytné a vhodné, aby to byl subjekt Společenství s právní subjektivitou a výkonnou pravomocí udělenou tímto nařízením a aby působil v rámci práva Společenství, aniž by zasahoval do pravomocí orgánů Společenství."

41 Jak uvádí EUIPO, skutečnost, že by jednomu z jeho oddělení byla přiznána možnost, aby vyhověl žádosti o navrácení do původního stavu, pokud jde o lhůtu k podání žaloby u Tribunálu, by vedla k tomu, že by bylo zasaženo do pravomocí Tribunálu – který je jediným soudem, jenž může ve věci rozhodovat, s výhradou přezkumu Soudního dvora – posoudit přípustnost žaloby, která u něj byla podána, a to v souladu s články 256 a 263 SFEU.

42 V tomto ohledu ustanovení těchto článků stanoví, že Tribunál přezkoumává legalitu aktů institucí nebo jiných subjektů Unie, které mají právní účinky vůči třetím osobám, s výhradou podmínek přípustnosti, s ohledem zejména na skutečnost, že žaloby musí být podány ve lhůtě dvou měsíců, a to podle okolností ode dne vyhlášení příslušného aktu, dne jeho oznámení navrhovateli nebo dne, kdy se o něm navrhovatel dozvěděl. Přípustnost je přitom jedním z prvků pro posouzení žaloby, který náleží do pravomoci soudu, a to tím spíše že jej musí přezkoumat z úřední povinnosti, jak Soudní dvůr připomněl zejména v usnesení ze dne 26. února 1981, Farrall v. Komise (10/81, EU:C:1981:60), nebo v rozsudku ze dne 23. dubna 1986, Les Verts v. Parlament (294/83, EU:C:1986:166, bod 19).

43 Je zajisté pravda, že čl. 263 pátý pododstavec SFEU stanoví, že akty zřizující instituce a jiné subjekty Unie mohou stanovit zvláštní podmínky a úpravy týkající se žalob podávaných fyzickými nebo právnickými osobami proti aktům těchto institucí a jiných subjektů, které vůči nim mají právní účinky. V projednávané věci je však čl. 65 odst. 5 nařízení č. 207/2009, který stanoví, že žaloba podaná proti rozhodnutí odvolacího senátu se podává Soudnímu dvoru ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího senátu, zcela koherentní s obecným režimem stanoveným v článku 263 SFEU, pokud jde o pravomoc soudu posuzovat dodržování lhůty k podání žaloby.

44 V tomto ohledu ze spisu vyplývá, že žalobkyně podala žalobu u Tribunálu poté, co se dozvěděla o prvním rozhodnutí, a že v tomto rámci již Tribunál rozhodl o otázce dodržení lhůty pro žalobu, kterou u něj proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala. Tribunál prohlásil, že je žaloba opožděná, a tudíž nepřípustná. Vzhledem k tomu, že byl podán kasační opravný prostředek, mohlo být toto posouzení případně přehodnoceno, ale v každém případě unijními soudy, a nikoli EUIPO. I za předpokladu, že by odvolací senát EUIPO žádosti o navrácení do původního stavu vyhověl, v žádném případě by to nezavazovalo Tribunál při posouzení opožděnosti či včasnosti žaloby podané u něj proti prvnímu rozhodnutí.

45 Za okolností, kdy soud může žalobu proti rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO podanou u Tribunálu posoudit jako opožděnou, se tedy nepoužije článek 81 nařízení č. 207/2009 o navrácení do původního stavu, ale použijí se ustanovení použitelná na soudy, to znamená kromě článku 263 SFEU čl. 45 druhý pododstavec statutu Soudního dvora Evropské unie, podle něhož „[z]ánik nároku pro zmeškání lhůty nelze namítat, jestliže dotyčná strana prokáže působení náhody nebo vyšší moci."

46 Soudní řízení se ostatně nerozděluje od počátku na dvě části, jak to stanoví článek 81 nařízení č. 207/2009, které by představovalo jednak podání žaloby a jednak podání žádosti o navrácení do původního stavu, o němž by soud rozhodl odděleně za účelem posouzení přípustnosti žaloby

s ohledem na dodržení lhůty k podání uvedené žaloby. Přípustnost žaloby je totiž v zásadě přezkoumána v samotném rámci řízení zahájeného v návaznosti na podání žaloby a pouze v případě, kdy je u soudu podána námitka nepřípustnosti, v rámci níž se požaduje, aby v tomto ohledu rozhodl, aniž by zahájil diskuzi ve věci samé, nebo kdy soud vznese v tomto ohledu z úřední povinnosti otázku nepřípustnosti z důvodu nedostatku nepominutelných podmínek řízení, může rozhodnout samostatným rozhodnutím o přípustnosti a následně rozhodnout o věci samé, pakliže stanovil, že žaloba je přípustná.

47 V důsledku toho argumenty žalobkyně založené na úvahách jazykové povahy a na okolnosti, že EUIPO se lhůta pro podání žaloby u Tribunálu týká z různých důvodů, nemohou obstát.

48 Sama procesní ustanovení článku 81 nařízení č. 207/2009 jsou zcela koherentní s výkladem článků 256 a 263 SFEU, který byl uveden v bodech 41 až 47 výše.

49 Článek 81 nařízení č. 207/2009 totiž obsahuje odstavec 2, který stanoví, že zmeškaný úkon musí být učiněn ve lhůtě pro podání žádosti o navrácení do původního stavu, to znamená ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy pominula příčina zmeškání. Odstavec 4 téhož článku stanoví, že „[o] žádosti rozhoduje oddělení, které je příslušné rozhodnout o zmeškaném úkonu“. Zmeškaným úkonem je úkon, který měl být učiněn ve lhůtě, jejíž nový běh je v žádosti požadován a jejímž předmětem je získání práva nebo využití opravného prostředku.

50 Pokud jde v projednávané věci o žalobu proti rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO u Tribunálu, i když by byl použit článek 81 nařízení č. 207/2009, předpokládalo by to s ohledem na odstavce 2 a 4 tohoto článku, že zmeškaný úkon, a sice žaloba, byl učiněn ve lhůtě dvou měsíců ode dne, kdy pominula příčina zmeškání, která neumožnila žalobu podat dříve, a že v téže lhůtě bude u orgánu příslušného rozhodovat o této žalobě, a sice Tribunálu, podána žádost o navrácení do původního stavu. To neodpovídá výkladu, který uplatňuje žalobkyně, a potvrzuje to zejména skutečnost, že žádný útvar nebo žádné oddělení EUIPO se nemůže k věci vyjádřit.

51 Kromě toho závěr uvedený v bodě 45 výše nelze vyvrátit skutečností zdůrazněnou žalobkyní, že odstavec 5 článku 81 nařízení č. 207/2009, který stanoví výjimky z použití tohoto článku v případě některých lhůt týkajících se řízení u EUIPO, nezmiňuje lhůtu pro podání žaloby u Tribunálu, která je uvedena v článku 65 téhož nařízení. Toto neuvedení lze vysvětlit tím, že se článek 81 nařízení č. 207/2009 jako celek nepoužije v případě řízení probíhajících u unijního soudu. Je zajisté pravda, jak rovněž zdůrazňuje žalobkyně, že článek 82 téhož nařízení, nadepsaný „Pokračování v řízení“, který se týká jiných situací nedodržení lhůty „ve vztahu k“ EUIPO, které mohou být napraveny, uvádí naproti tomu výslovně v odstavci 2 mezi ustanoveními, která stanoví lhůtu a jsou vyloučena z jeho oblasti působnosti, článek 65 téhož nařízení. Tato nejednotnost při prezentaci ustanovení článků 81 a 82 nařízení č. 207/2009 však nebrání tomu, aby se mělo naopak za to, že se v obou typech situací ustanovení týkající se lhůt „vůči“ nebo „ve vztahu k“ EUIPO nemohou týkat lhůt k podání žaloby u unijního soudu.

52 Odvolací senát tedy právem prohlásil, že mu v návaznosti na rozhodnutí kanceláře odvolacích senátů nepřísluší přezkoumávat žádost o navrácení do původního stavu podanou žalobkyní, a třetí žalobní důvod musí být tedy zamítnut.

K ostatním žalobním důvodům

53 Konstatování učiněné v bodě 52 výše je dostatečné k tomu, aby byla žaloba, včetně bodu návrhových žádání týkajícího se vrácení věci EUIPO, zamítnuta, aniž by bylo nezbytné přezkoumávat další dva žalobní důvody vznesené žalobkyní, které jsou irelevantní, jelikož v případě, že by byly opodstatněné, nejsou s to způsobit zrušení napadeného rozhodnutí.

54 Odvolací senát totiž odmítl opravný prostředek proti dopisu kanceláře odvolacích senátů ze dne 29. srpna 2014 jako nepřípustný. V tomto ohledu k tomu, aby bylo nutné projednávanou žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítnout, stačí, aby byl jeden z důvodů nepřípustnosti uplatněný odvolacím senátem opodstatněný, jak bylo konstatováno v bodě 52 výše (*per analogiam*, pokud jde o několik skutečností odůvodňujících rozhodnutí Komise, viz rozsudky ze dne 6. listopadu 1990, Itálie v. Komise, C-86/89, EU:C:1990:373, bod 20, a ze dne 14. prosince 2005, General Electric v. Komise, T-210/01, EU:T:2005:456, body 42 a 43, nebo pokud jde o několik důvodů protiprávnosti použitých Tribunálem, rozsudek ze dne 18. března 1993, Parlament v. Frederiksen, C-35/92 P, EU:C:1993:104, bod 31, nebo také pokud jde o několik důvodů pro zamítnutí žaloby Tribunálem, usnesení ze dne 24. ledna 1994, Boessen v. HSV, C-275/93 P, EU:C:1994:20, body 25 a 26).

55 Pokud jde konkrétně o druhý žalobní důvod žalobkyně, podle něhož odvolací senát porušil čl. 65 odst. 5 nařízení č. 207/2009, když potvrdil, že k doručení prvního rozhodnutí, které je třeba zohlednit pro výpočet lhůty k podání žaloby u Tribunálu, došlo dne 20. prosince 2013, EUIPO správně uvádí v podstatě to, že je tento žalobní důvod irelevantní s ohledem na úvahy odvolacího senátu, které vedly k odmítnutí žádosti o navrácení do původního stavu z důvodu nepřípustnosti.

K nákladům řízení

56 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že EUIPO požadoval náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Společnosti Monster Energy Company se ukládá náhrada nákladů řízení.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. června 2016.

Podpisy.